

Hồi 206

Xảo phá âm mưu

Tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe rời khỏi dịch đạo tiến vào khu rừng thưa bên đường phóng về phía tây nam.

Yến Phi theo tiếng động tiến vào rừng, đã thấy thấp thoáng bóng dịch nhân. Hơn chục kỵ binh hộ tống một cỗ xe ngựa đang xuyên rừng mà đi.

Chàng vốn định trông thấy dịch nhân là lập tức tập kích khiến chúng trở tay không kịp để cứu An Ngọc Tình, nhưng khi nhìn thấy bóng sau lưng một người trong đám liền cảnh giác, không dám khinh cử vọng động.

Đó là Hách Liên Bột Bột.

Các kỵ sĩ khác tuy ngồi trên mình ngựa, nhưng ai nấy khí độ trầm ổn như núi, hiển nhiên không có kẻ tầm thường.

Trong đầu Yến Phi nổi lên vô số nghi vấn, đang là lúc Hách Liên Bột Bột và Thác Bạt Khuê đối địch với nhau, làm sao Hách Liên Bột Bột có thể phân thân tới Biên Hoang Tập được? Vừa rồi Hách Liên Bột Bột chặn đường tập kích An Ngọc Tình, phải chăng đã mưu đồ từ trước? Nếu không thì sao lại có cả xe ngựa để chuyên chở chiến lợi phẩm mỹ lệ như vậy? Hách Liên Bột Bột và An Ngọc Tình đáo để có hiềm khích gì với nhau?

Mặc dù địch nhân thế mạnh, Yến Phi đã hạ quyết tâm nhất định phải cứu thoát An Ngọc Tình từ ma chương của Hách Liên Bột Bột, với tính cách dâm đẳng hiếu sát của y, e rằng An Ngọc Tình sẽ gặp hậu quả hết sức thảm.

Đuổi theo đối phương hơn ba chục dặm, rừng cây trở nên rậm rì, xe ngựa hốt nhiên dừng lại.

Yến Phi lợi dụng cây rừng che khuất lặng lẽ tiến đến cách đó hai chục trượng, yên lặng chờ biến hoá.

Từ phía nam vang lên tiếng vó ngựa, mau chóng tiến tới gần, đám Hách Liên Bột Bột hoàn toàn thản nhiên, rõ ràng kẻ đến là đồng đảng.

Cửa xe mở ra, một nữ tử toàn thân kinh trang, thân hình yếu điệu, cặp mắt mở lớn đầy vẻ yêu mị, không thấy mang vũ khí tùy thân. Thân phận ả hẳn không thấp, vì lập tức có người dắt đến một con ngựa không. Nữ tử tung mình lên ngựa, gió lạnh từng trận

thối tới làm y phục tung bay, càng làm lộ rõ những đường cong uyển chuyển trên thân hình.

Yến Phi để ý động tác lên ngựa của ả, tuy không hề thấy khoa trương, nhưng trong một thoáng lại lộ ra vẻ nhẹ nhàng phóng túng, một cảm thụ tùy tâm sở dục mà hạng cao thủ tầm thường không thể có.

Yến Phi nhãn lực cao minh, lập tức phán đoán vũ công nữ nhân này hẳn phải cùng đẳng cấp, hoặc có kém cũng không bao nhiêu so với Hách Liên Bột Bột.

Rốt cuộc chàng cũng minh bạch vì sao với năng lực của An Ngọc Tình mà cũng phải trúng phục kích bị bắt.

Nữ nhân này thúc ngựa tới bên Hách Liên Bột Bột cùng nhau chăm chú nhìn về phía có tiếng vó ngựa, nói: "Trên mình thì không có Tâm bội, thật bực mình".

Đoạn quay sang Hách Liên Bột Bột cười mỉa: "Nữ nhân này là một vũ vật trên đời, Bột Bột ngươi không được giở trò vụng trộm, không thì Di Lặc gia nhất định sẽ không tha cho ngươi".

Hách Liên Bột Bột cười hắc hắc dâm dăng nói: "Vậy thì dục hỏa thiêu thân ta phải giải quyết thế nào? Hay là tìm hộ pháp tiên nương ngươi tới cứu?".

Nữ tử nọ còn đang cười tả tơi hoa lá, lời mỉa chọc, bên cạnh Hách Liên Bột Bột một trung niên hán tử lưng mang bội đao cười quái dị: "Kiều Lâm ngươi chớ có yêu người nọ bỏ người kia, nhất định phải mưa móc thấm đều, bố thí nhục thân công bình để Địch Hán này còn được chia sót chén canh, thế mới gọi là công đức vô lượng chứ".

Trong khi ba người đùa cợt, Yến Phi để ý thấy những kẻ còn lại chẳng những không dám mở miệng, ngay cả phụ họa cũng không, hiển nhiên trong đám này ba người Địch Hán, Kiều Lâm và Hách Liên Bột Bột có thân phận tối cao.

Hách Liên Bột Bột làm bộ kinh ngạc nói: "Lão Địch không nói chơi chứ? Tứ đại kim cương các vị sớm tối bên nhau, chẳng lẽ ngươi còn chưa thưởng thức tư vị tiêu hồn của Kiều đại tỷ trên giường hay sao, nói thế ai mà tin được?".

Địch Hán cố ý giả bộ thất vọng thở dài: "Kiều đại tỷ cả đêm hầu hạ Di Lặc gia đâu rảnh mà vui đùa với bọn ta, không phải tiếp đãi Di Lặc gia thì lại lo nghỉ ngơi, ha ha!".

Câu nói này thật hết sức vô đạo đức, đầy vẻ dâm ô.

Kiều Lâm giận dữ: "Địch Hán coi chừng ta cất lưỡi ngươi đó, ai mà đêm đêm hầu hạ Di Lặc gia?".

Lúc này hơn hai mươi kỵ mã xuất hiện ở phía nam phi thẳng về phía bọn họ, từ đằng xa trông bọn họ ăn mặc giả làm một đoàn thương lữ, không khác gì các đoàn lữ hành thông thường qua lại Biên Hoang Tập.

Yến Phi thông qua đối đáp của bọn họ đã rõ đôi nam nữ nọ chính là hai trong số Tứ đại kim cương của Di Lạc giáo tên là Địch Hán và Kiều Lâm, chúng có mặt ở đây đương nhiên không phải chuyện tốt lành. Kỳ quái nhất là An Ngọc Tình trước giờ hành tung phiêu hốt, làm sao mà lại để người ta bám sát rồi để bị phục kích bắt sống.

Đám người cưỡi ngựa tới nơi, dừng lại cách đó hai trượng, một người trong đó cho ngựa đi chậm lại tới thẳng trước mặt mọi người, sắc mặt nghiêm trang chào hỏi ba người.

Hách Liên Bột Bột ngạc nhiên nói: “Vì sao coi nét mặt thái tử nặng nề như vậy? Có chuyện gì xảy ra?”.

Yến Phi giật mình kinh hãi, ngẫm cảm thấy sự tình không đơn giản, bên trong ắt có chứa âm mưu quỷ kế. Kể được xưng là thái tử chắc chắn không phải là Mộ Dung Đức mà chàng đã từ xa nhìn thấy mấy lần ở Huỳnh Dương, vậy thì từ đâu nảy nòi một thái tử nữa? Người này chưa tới ba mươi tuổi, ra dáng nhân tài một cõi, thể phách tráng kiện, thân hình vạm vỡ, vẻ mặt nghiêm túc, lưng cài mã đao, thoáng nhìn đã biết là một Hồ nhân có thân phận cực cao. Hán không trực tiếp đáp lời Hách Liên Bột Bột mà hỏi ngược lại: “Bắt được người đẹp An Ngọc Tình rồi chứ?”.

Kiều Lâm hiển nhiên hết sức hứng thú với hán, nở nụ cười mê đắm đáp: “Đều nhờ thái tử hết sức giúp đỡ, Di Lạc gia sẽ rất cảm kích”.

Địch Hán trầm giọng hỏi: “Phải chăng Biên Hoang Tập có biến hóa bất ngờ?”.

Thái tử nọ gật đầu nói: “Hiện tại các vị không nên tới Biên Hoang Tập, Hoang nhân đã nhận định chuyện Phụng Thiện có liên quan đến Hách Liên huynh, trước mắt sẽ do Phương Hồng Sinh dùng cái mũi linh dị của hán tìm kiếm hạ lạc của Hách Liên huynh”.

Hách Liên Bột Bột giận dữ nói: “Ta mà tới Biên Hoang Tập, việc đầu tiên là cắt mũi tên đó”.

Yến Phi nghe tới đây như lạc trong đám mây mù, ngẫm ngẫm cảm thấy không hay, theo lý nếu Phương Hồng Sinh muốn tìm tung tích Hách Liên Bột Bột thì phải là chuyện hết sức cơ mật, vậy mà gã thái tử này tựa hồ đã biết không sót chút nào.

Địch Hán nói: “Kế hoạch của chúng ta lẽ ra phải là vạn vô nhất thất, vì sao đột nhiên khiến địch nhân sinh lòng cảnh giác?”.

Thái tử than: “Vốn dĩ mọi chuyện đều thuận lợi khiến Hoang nhân nghi thần nghi quỷ, Lưu Dự thì khó tránh bị nghi ngờ, ai ngờ Bằng Nghĩa và Cao Ngạn đột nhiên trở về, lại thay mặt gã trời đánh Yến Phi truyền lời chỉ rõ Hách Liên huynh là đại môn đồ của Phật gia, lập tức làm đảo ngược cả tình thế, cử hành hội nghị lâm thời ở Trung Nghĩa đường của Đại Giang bang quyết định toàn lực đối phó chúng ta, thật không tưởng tượng được”.

Hách Liên Bột Bột, Kiều Lâm và Dịch Hán nghe nói ngẩn người nhìn nhau.

Yến Phi thầm kêu thật nguy hiểm, may sao mình nghe lén được tin tức của địch, bởi vì trong nghị hội hẳn có nội gian, nếu không gã thái tử này đâu biết rõ chuyện xảy ra trong nghị hội đến thế.

Nếu không phải vì cần cứu An Ngọc Tình, chàng sẽ lập tức chạy về Biên Hoang Tập.

Lúc này chàng lại không rõ quan hệ giữa Di Lạc giáo và Mộ Dung Thùy là thế nào, bởi vì thái tử nọ chắc chắn phải thuộc về một thế lực người Hồ khác.

Hách Liên Bột Bột nói: “Bằng cách nào Yến Phi biết chuyện bên ta?”.

Thái tử đáp: “Hiện tại không phải là lúc truy cứu chuyện bằng cách gì Yến Phi có tin tức, kế hoạch cô lập Đại Giang bang và Lưu Dự không xong rồi, chúng ta cần sắp xếp lại, nếu không còn chút ưu thế ở Biên Hoang Tập cũng mất nốt”.

Hách Liên Bột Bột hừ lạnh nói: “Tuy rằng sự tình phát triển có chút biến động, bất quá Biên Hoang Tập trước sau cũng lọt vào tay chúng ta. Khi thần công của Phật gia đại thành, thiên hạ không còn địch thủ, lại thêm chúng ta có người tiếp ứng, có thể lần lượt ám sát những kẻ gây trở ngại chúng ta, đến khi Biên Hoang Tập không còn kẻ cầm trịch, nhân tâm hoảng loạn, chúng ta sẽ dễ dàng thu thập tàn cục”.

Thái tử gượng cười: “Đó là biện pháp cuối cùng, nội tuyến của ta ở Biên Hoang Tập cũng không phải là đáng tin cậy như vậy, ta đã phải rất kiên trì mang đại nghĩa thuyết phục hết lời hấn mới miễn cưỡng khuất phục. Ài! Biên Hoang Tập đích thực là một chôn rất dễ gây cảm nhiễm, có thể làm bất cứ ai biến chất”.

Yến Phi rửa thầm, vì sao không nói rõ hơn một chút?

Thái tử lại nói: “Bây giờ ta đi lo liệu đưa người ngầm tiến vào Biên Hoang Tập, xin báo với Phật gia trước khi gặp bọn ta ngàn vạn chớ có khinh cử vọng động”.

Hách Liên Bột Bột bất ngờ tỏ ra nhũn nhặn: “Mọi chuyện sẽ hành động theo như thái tử sai bảo”.

Thái tử giờ tay làm hiệu cho thủ hạ phía sau, tự mình thúc ngựa phi về phía tây bắc, hơn hai chục kỵ sĩ theo sát mau chóng biến mất trong rừng sâu.

Đám Hách Liên Bột Bột vẫn ngồi trên lưng ngựa ngơ ngác, hẩn tâm tình vẫn còn bị ảnh hưởng bởi những tin tức gã thái tử mang đến làm cho hoang mang.

Yến Phi chợt động tâm, triển khai thân pháp lạng lẽ tiến về phía trước mười trượng, khoảng cách tối đối phương rút lại chỉ còn chừng bảy tám trượng.

Lúc này địch nhân mười bảy người đa số cưỡi ngựa đứng phía trước và hai bên xe ngựa, phía sau xe chỉ có hai người trấn giữ, người đánh xe cũng tập trung chú ý về phía trước.

Hách Liên Bột Bột hỏi: “Thực tại chúng ta đã sai lầm ở đâu?”.

Kiều Lâm hàm hè nói: “Sai lầm lớn nhất của chúng ta là không giết chết Yến Phi”.

Địch Hán thần nhiên nói: “Tiểu tử đó thực mệnh lớn, Phật nương khi chôn hẩn xuống đất đã vận công chấn dứt tâm mạch, ai ngờ hẩn vẫn sống được, kiếm thuật lại ngày một tiến bộ. Lần này Phật Nương định dùng Yến Phi để đánh vào lòng tin của Tôn Ân có thể nói trộm gà không được còn mất thêm năm thóc”.

Yến Phi hiểu rõ, như vậy đích xác Ni Huệ Huy từng mang chàng thoát hiểm cảnh, nhưng không phải do hảo tâm mà định thị uy với Tôn Ân để lão nghi thần nghi quỷ; mặt khác có thể bảo đảm mình không thể sống được, ngờ đâu kinh mạch chàng được Đan Kiếp cải tạo, những chỗ đứt đoạn có thể nối liền lại bằng thai tức đại pháp.

Bất giác toát mồ hôi lạnh, nếu như bị Ni Huệ Huy bồi thêm một đao vào tim, chắc hẳn chàng đã vùi thây dưới đất.

Yến Phi thấy bọn Hách Liên Bột Bột tâm thần hoảng hốt, bèn hạ quyết tâm mạo hiểm cứu người, để tự huyền công tung mình lên cây.

Gió lớn thổi đến, gần xa cây lá lao xao, át hết tiếng động khi chàng hành động. May mắn khu vực này không có mưa tuyết, nếu không chàng rất khó giấu mình.

Yến Phi nhấp nhô mấy cái tới một tàng cây rậm rạp cách cỗ xe chừng ba trượng.

Chàng khảng định trước khi bị địch nhân cản trở có thể phá mui xe vào trong, vấn đề là An Ngọc Tình tất đã bị bọn chúng dùng độc môn thủ pháp phong bế huyết đạo, mình mang theo một người làm sao thoát khỏi bị địch nhân truy kích.

Chỉ cần một mình Hách Liên Bột Bột, thắng được y cũng đã khó lắm thay, huống hồ còn có Địch Hán và Kiều Lâm lưỡng đại cao thủ, chưa kể hơn chục cao thủ Hung Nô không phải hạng tầm thường.

Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, để bọn chúng khởi hành, khi địch nhân tập trung cảnh giác, hy vọng cứu được An Ngọc Tình lại càng mờ mịt.

Đang lúc đau đầu, chợt có cảm giác.

Chàng tự nhiên quay nhìn sang bên trái, thấy Lưu Dụ ẩn mình sau một bụi cây đưa tay làm hiệu với mình, do quan hệ về góc độ chỉ có Yến Phi từ trên cây cao nhìn thấy gã, không lo bị địch nhân phát giác.

Yến Phi hoàn toàn không biết vì sao Lưu Dụ lại xuất hiện ở đây, chỉ biết mừng rỡ giơ tay làm hiệu mục tiêu ở trong xe, muốn Lưu Dụ đánh lạc hướng địch nhân ở phía trước.

Hai người từng kề vai tác chiến, có những quy định ngầm hết sức thích hợp.

Lưu Dụ ra dấu đã hiểu, đoạn biến mất sau bụi cây.

Yến Phi đành kiên nhẫn chờ đợi, chỉ mong bọn Hách Liên Bột Bột tán dóc thêm một lúc.

Giọng Địch Hán truyền đến: “Kế hoạch cũ không dùng được nữa, đành phải dùng vũ lực khống chế Biên Hoang Tập, may mà chúng ta có nội ứng, nếu không thật chẳng biết bắt đầu từ đâu”.

Hách Liên Bột Bột nói: “Thái tử đã nói nội ứng của ta vẫn còn do dự, vì vậy cần phải động thủ trước khi hấn đối ý, khiến hấn không thể hối hận”.

Kiều Lâm nói: “Về doanh trại rồi bàn tiếp!”.

Hách Liên Bột Bột quay đầu lại nói: “Sa Diên Nã người lập tức trở về báo lên Phật gia việc thái tử vừa nói. Cũng trình với người con gái An Thế Thanh đã bắt được rồi!”.

Một trong ba kỵ mã ở phía sau xe lãnh mệnh đi luôn.

Hách Liên Bột Bột đang định giục ngựa lên đường, chợt ở cách đó ba chục trượng phía bên trái Lưu Dụ nhô ra trên một cành cây, hai chân nhún nhảy, bộ dạng ung dung cười ha hả nói: “Hách Liên huynh khỏe chứ? Sao không thấy tới Biên Hoang Tập thăm cố nhân mà lại phải lén lút trốn trong rừng sâu, hay là đang định giở trò gì đáng xấu hổ?”.

Bọn Hách Liên Bột Bột đều biến sắc mặt.

Kiều Lâm và Địch Hán giận dữ quát lớn thúc ngựa xông đến.

Hách Liên Bột Bột thì mặt mũi kinh nghi, quay nhìn bốn phía gần xa coi xem còn ai không, đoạn hét to: “Các người đi trước đi!”.

Tiếp đó tể ngựa truy theo Kiều Lâm và Địch Hán.

Người dong xe không dám chậm trễ vung roi quất ngựa lên đường.

Đám kỵ mã hộ vệ xe đang định giục ngựa đi, Yến Phi đã im hơi lặng tiếng từ trên bay xuống, Diệp Luyến Hoa giăng ra đầy trời kiếm ảnh hưởng về hai kỵ mã ở phía sau cỗ xe.

Hai chiến sĩ Hung Nô tuy thân thủ cao minh, nhưng vì nghĩ Yến Phi còn cách xa nên không kịp đề phòng, lập tức gặp tai ương, huyết Kiên tỉnh lẫn lượt bị đâm trúng ngã quay xuống ngựa.

Hai con ngựa chồm lên hí vang, các kỵ sĩ khác kinh hãi phát giác có biến thì đã không kịp ngăn cản.

Yến Phi điểm mũi chân lên đầu một con ngựa, tá lực bay ngang, vọt lên mũi xe, thân hình lộn một vòng, Diệp Luyến Hoa biến thành một cây cầu vồng chiếu thẳng vào người dong xe.

Kiều Lâm và Địch Hán cách chỗ Lưu Dự không tới năm trượng, Hách Liên Bột Bột thì theo sau cách bọn họ hơn mười trượng, ba người nghe thấy tiếng ngựa hí, quay đầu nhìn lại đều tức giận đến mức sáu con mắt phun lửa, biết rằng trúng kế, nhưng không cách gì đảo ngược bại thế.

Động tác của Yến Phi nhanh như chớp, người đánh xe nghe tiếng quay đầu lại, đang định rút mã đao từ chỗ ngồi ra, Diệp Luyến Hoa đã bắn tới như điện, hốt hoảng nghiêng người lăn xuống dưới đất, vừa kịp thoát được đại họa sát thân.

Gã đánh xe còn đang lăn mình dưới đất, Yến Phi đã hạ mình vào chỗ ngồi của hắn tiếp lấy dây cương giục ngựa chạy nhanh về bên phải. Địch kỵ hốt hoảng chạy tán loạn.

Trong một thoáng Yến Phi đã thúc mã xa phá vỡ trùng vây, phóng theo dịch đạo về hướng đông.

Đối phương đội hình tan vỡ, một lúc sau mới chấn chỉnh lại cố sức đuổi theo.

Hách Liên Bột Bột mấy người lúc này đâu có thời gian quan tâm đến Lưu Dự, quay đầu ngựa đuổi theo xe.

Vụt! Vụt!

Hai kỵ mã dẫn đầu tung mình lên đỉnh xe.

Yến Phi cười ha hả, phát ra hai đạo chỉ phong bắn vào đùi hai con ngựa dẫn đầu, ngựa đau đón phóng như điên dại, cỗ xe đột nhiên gia tốc.

Yến Phi nhanh lẹ như một con chồn xoay mình đứng trên mép trước thùng xe, Diệp Luyện Hoa toàn lực xuất kích.

Keng! Keng!

Hai âm hưởng trong trẻo vang lên, hai chiến sĩ Hung Nô cầm mã đao đều bị đánh trúng binh khí, chẳng những công thế mất tiêu, còn bị chân khí từ Diệp Luyện Hoa chấn ngã, nặng nề rơi hục xuống đất.

Yến Phi lại nhanh như chớp tiến lên trước, một địch nhân khác nhảy lên nóc xe chưa kịp đứng vững bị chàng chém văng ra xa, rơi xuống đất không bò dậy nổi.

Một tràng cười lớn vang lên, Lưu Dự không biết từ xó nào nhảy ra, từ trên trời rơi xuống đúng vào chỗ người dong xe, khống chế cổ xe xuyên rừng lướt đi.

Yến Phi cầm ngang thanh kiếm đứng trên nóc xe, hình dạng như thiên thần.

Địch nhân lập tức nản lòng, không kẻ nào dám thử mạng nhảy lên nữa, chỉ dám theo sau hò hét ra oai.

Hách Liên Bột Bột đã đuổi theo đến nơi, Kiều Dịch hai người cũng đang đuổi tới.

Yến Phi cười to nói: "Làm Hách Liên huynh vất vả đưa tiễn, bất quá đưa người ngàn dặm rồi cũng phải chia tay, xin hãy trở về".

Đột nhiên kích ra một quyền cách không, kinh khí cuồng mãnh nhả ra, kỵ sĩ đuổi gần nhất trúng quyền ngã lộn xuống đất.

Mấy kỵ mã theo sau hoang mang tản ra. Lập tức đội hình tán loạn.

Hách Liên Bột Bột từ sau truy đến bị nhân mã bên mình cản trở, bất đắc dĩ đành kèm ngựa dừng lại.

Chỉ một chút dènh dăng như vậy, xe ngựa đã biến mất trong rừng cây.

- o O o -